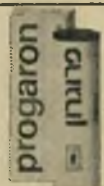

dolical

המשחה החודרת למוקד הכאב... דוליקל

אינך חייב לבלוע תרופות נגד כאבי שרירים ופרקים. נסה טיפול מקומי במוקד הכאב. מרח מעט "דוליקל" על המקום הכואב... ועסה. משחת "דוליקל" חודרת דרך העור, משככת ומקילה את הכאב. משחת "דוליקל" להקלת כאבי שרירים ופרקים, וכאבים מהתכווצויות שרירי הצוואר ושרירי הגב. משחת "דוליקל" משמשת גם לעיסוי לפני מאמץ ספורטיבי ולאחריו.

פרוגרון
נגד כאבי גרון

סטילה
הטיפות הכחולות

פרולקס
נגד עצירות

מארון התרופות של

אביה

מן העיר אל הכפר

בואו לסעוד באוירה כפרית רוגעת

מסעדת הטברנה

צומת כפר שמריהו על כביש החוף

מטבח מגוון בסיגנון יווני • מוסיקה ואוירה ים תיכונית

מחירים מיוחדים לקבוצות, מסיבות ואירועים

להזמנות — טל. 930556 (03)

איתן עמיחי

הדברת מזיקים

מומחים להדברת תיקנים (נזקים) תולעי עץ, חרקי פפרים וכו'. כשמירה על בריאותך ורכושך.

רמת-גן, רח' מודיעין 18, ת.ד. 2272

טל. 790114-5-6 רש' מס' 21 עסק 481/75 ירושלים-664015, אילת-3012-059

מירי שפר וציור אקריליק על דיקט מראות בדרך אל העיר וממנה

בבנייה. צורות עם ריתמוס מכאני. הקוסי טרוקציות, הקווים החלקים. רותי נולדה במושבה בת הרחוב האחד, בתיים. אחר-כך, עברה לתל-אביב, ואת לימודיה התיכוניים, עשתה בחיכוך הדסים, שם התקרבה לטבע. אך יחד עם אהבתה לטבע, התגלתה בה משיכה עזה לצורות הגיאומטריות של ארכיטקטורה המודרנית. היא המשימה בסיס לצוירה, ועליהן היא מרשה לעצמה להשתולל, בצורה מבוקרת, ברישום של הטבע. מבחינה צבעונית, היא מרבה להשתמש בלבן ובאפור, והדבר החזק שביצירותיה, מול הצבעים האמור-פיים, הוא הקונסטרוקציה. היא מוציאה מהגוף אלמנטים כמו מידרחה ובתים, ו"משחמשת בהם בצורה חופשית. בגלל שיר לוב הפלדה והזכוכית נוצרות השתקפויות, השוכרות את המכאניזם, ומעניקות נוסף לירי למכאניזם האורבני.

מירי שפר, שחורת השיער והעיניים, גדלה מגיל שלוש במושבה הרצליה. ליד ביתה התנשאה גבעה שעליה גדלו פרחים. כיום הגבעה איננה עוד, ובמקומה נבנתה שכונת קוטג'ים. רותי היתה מורה לגיל הרך, והפסיקה ללמד כשהחליטה להקדיש את כל זמנה, מלבד הטיפול בשני ילדיה, לצויר. אין זה קל להיות אשה, אם וצייר רת. שלוש הנשים הצעירות, למרות שהן עובדות בסטודיו שבביתן, אינן נחשבות כ"נשים עובדות". אין להן את הזכויות של אשה עובדת. אולם הן זוכות בתמיכה מיסרית מצד הבעלים. עסרה, שנישאה שנית, והיא אם לחינוך נוסף על שתי בנותיה. מקבלת עידוד רב מבעלה.

שלוש ציירות, שלושה נופים חיים, ו"מיקשה אחת של ניגודים הרמוניים.

תנועה ומעוך

העיר חיפה, נחשבת איזור מרוחק מה"מרכז, מבחינה אמנותית. רק הדיס קלו" שים מהמתרחש בשטח האמנות בחיפה מגיעים לתל-אביב, אולם באחרונה ביקרה מרים, אחת מבעלות צמד הגלריות שול"חית, בחיפה בגלריה החקום, שעל הכרי מל. בביקורה צדה עינה רישומים ותחריר טים שהיו שונים מאלה שראתה עד אז. היא התעניינה בשם הציירת, מרים התקשר רה אליה, וביקשה מהציירת, אסתר לדין, להציג בגלריה שלה ביפו.

אסתר לדין, בוגרת בצלאל, עסקה שנים רבות בציור, אולם רק בעשר השנים האחרונות היא מקדישה לזה את כל זמנה. בעלה, הוא מהנדס ראשי בבתי-הזיקוק בחיפה ובאשדוד, ולהם שני ילדים. בשנים האחרונות, משדלו הילדים, התפתח אס" תר להקדיש את כל זמנה למען הציור. היא עובדת בתחריטים, בהדפסי-משי וב"מונופרינטים. בתחילת דרכה ציירה גר פים ודמויות, אך במרוצת הזמן פנתה יו" תר ויותר לכיוון המיפושט. אך גם בצוירה החדשים חורים ומופיעים התנועה וה"מעוף, אם בתחילת דרכה, בלחץ העיתים, נצמדה אסתר לנושאים ריאליסטיים, הרי כעת, כשיש ביכולה, "לפרוש כנפיים". היא עושה זאת בתערוכת ההדפסים שלה בגלריה שולמית.

את ההתמודדות בחיי היומיום לבדה ואת הטיפול בשתי בנותיה, עם התפתחותה בציור, הצליחה עפרה להגיע לביטוי אישי וכן בציור. פירות מאמציה וכישרונה מוצ' גים בימים אלה בהקומה השלישית. יחד עם שתי חברותיה, מירי שפר ורותי גולדנר, ברג, מציגה עפרה תערוכה המהווה של"מות הרמונית ורעיונית אחת.

לעיתים די רחוקות נראית תערוכה קבוצתית כמיקשה אחת. בדרך-כלל, ניכר רים הבדלים בגישה ובדרך-הביצוע. יו" צאת-דופן בשטח זה, היתה בשנה האחרונה תערוכתם של יעל רשף ואריה בר קוביץ, בגלריה ג'ולי מ'. גם שני הציירי רים הצעירים, הצליחו ליצור תערוכה שר היתה רצף רעיוני אחד, ושילבה אמנות מושגית עם יסודות קלאסיים, כשימוש ב"צבע ומכחול בשילוב ציור תלת-מימדי. גם בתערוכת שלוש הציירות הצעירות ניכר רת הקרבה הרעיונית.

שלושתן גרות מוחץ לעיר, ומרביתן לוח על הכבישים בדרך אל העיר וממנה. המראות שהן סופגות בדרך העירה, השר פיעו על שלושתן כאחת, ואת אשר ראו עיניהן, בחרו להביע על הבד, או על לוח-עץ.

אצל מירי שפר, היו אלה עמודי-החש"מל, הדרות, העצים ועמודי-הטלגרף שר הכניסו את הקצב ליצירות. אצל רותי גולדנברג, היו אלה הפסים הלבנים של מעברי-החציה, שנחקקו בדמיזונה, ואילו עפרה מישר, הטביעה בבדים את אהבתה לבניינה הנושגים של תל-אביב הקטנה, כשמולם, כניגוד זועק, הציבה את המיגד לים הלבנים של העיר המתחדשת.

מבט לאחור מגלה שלוש הציירות, רכשו את השכלתן האמנותית בבית-הספר הגבוה לציור. רותי, נפרדה מהן זמנית. השתיים האחרות המשיכו בלימודים במיד"רשה ואצל שמעון אבני. אך הגורל לא איחר להפגישן בשנית. רותי עברה באותה תקופה, ב"1977, מרעננה הרצליה. היא הפכה היועצת האמנותית של בימתה, שר הוא מעין גירסה אחרת לצוותא. יום אחד, נפגשה עם מירי, שהציגה בבית האמנים בתל-אביב, ונדהמה למראה עיניה. הר תערוכה בדרך היתה כאילו לקוחה ממי"לונה האישי של רותי. היא אמרה למירי: "את ממש בראש אחד איתי. אומנם אני מתייחסת יותר לסימני הדרך, אך כל ראיית הדברים והגישה של שתינו, ממש דומה".

הרעיונות של שתיהן היו דומים, אך הביצוע שונה. מירי מספרת, שכל אותו הזמן המשיכה ליצור יחד עם עפרה, אך בעוד שעפרה התמקדה בדתות ובחלונות ישנים, ציירה מירי את העמודים והגדרות. כיום, מתייחסת מירי לתלמים בש"דוה, ומתארת בצוירה מראות כמו שדה ירוק, שלפתע בוקע מתוכו מיבנה תעשייתי תי המלווה פיה שחודר לשמיים התכרי לים. אצל כל את משלושתן בא לידי ביטוי הניגוד. ניגוד בין הטבע לעיר, ניגוד בין ישן לחדש. אבל אם אצל עפרה, הניגוד מדגיש את הגישה הרומנטי, ואת אהבת הנוסטלגיה, הרי רותי אהבת מאד את האלמנטים המודרניים